

PRIETENII DIN PĂDUREA ARGINTIE

În Pădurea Argintie trăiau multe animale. Era o pădure frumoasă, cu copaci înalți și stufoși. I se spunea argintie pentru că dimineața în zori era mereu învăluită în ceață, iar noaptea, când răsărea luna, totul părea poleit cu argint și pădurea se îmbrăca într-un veșmânt strălucitor.

Într-o poieniță plină de floricele minunate, se întâlneau patru prieteni buni: iepurașul Țup, ursulețul Mormăici, aricelul Țepeluș și melcul Codobelc.

Zilnic se întâlneau aici la joacă. S-ar fi înțeles destul de bine, dar se cam săturaseră de mofturile lui Țup. Acesta voia să aleagă numai el jocurile, tot el să înceapă și să fie întotdeauna cel care câștigă. Dacă pierdea vreodată, se supăra foarte rău și pleca, stricându-le și celorlalți jocul.

Într-o zi, Țepeluș a îndrăznit să-i spună:

— Țup, să știi că nu e frumos ce faci. Nu trebuie să te superi când pierzi. Trebuie să respecti și dorințele celorlalți. În plus, n-are niciun haz să începi jocul și să știi dinainte că vei câștiga, nu crezi?

— Voi sunteți cei care mă plictisiți pe mine și nu mai vreau să mă joc cu voi. Lăsați-mă în pace. Sunt prea deștept pentru voi!

Și a plecat supărat.

Dar nu a trecut prea mult timp și s-a plictisit să se joace singur. Avea dreptate ariciul. Nu avea niciun haz. Întotdeauna câștiga, orice-ar fi jucat el de unul singur: cărți, fotbal sau dacă arunca pietre în râu.

Uneori, auzea de departe strigătele prietenilor care se jucau. Au venit ei într-o zi cu un nou prieten, Hârciogul, dar Țup nu a vrut să se împace, le-a spus că se joacă mai bine singur. Mințise. Din mândrie.

